

Perikelen

Tekst en foto: Tineke Heidenis

Alles dat begint met on deugt niet, wordt wel eens gezegd. Onbehoorlijk, onbenullig, onbetrouwbaar en... onkruid. Kruid dus dat niet deugt. Bij mijn grootmoeder hing op de muur dit ingelijste gedichtje van Guido Gezelle: 'Mij spreekt de blomme een tale, mij is het kruid beleefd, mij groet het altemale dat God geschapen heeft.' De dichter leefde van 1830 tot 1899. In die tijd werd je geen honderd jaar en zeventig was al heel wat. Deze oude woorden gedachtig, spreken natuurliefhebbers niet langer over onkruid maar over wilde planten en daar zijn heel mooie tussen die je prima in je tuin zou kunnen zetten. Helaas gaan ze daar wel vaak woekeren, zo is mijn ervaring. Ereprijs, dovenetel, look-zonder-look eisen een steeds groter deel van de bodem op. Ooit bracht ik een hop in onze tuin vanwege de mooie bloei en daar voer ik al jaren een niet te winnen strijd mee. Ook minder attractief onkruid verschijnt vaak onverwachts en ongewenst: Japanse duizendknoop, kweekgras en haagwinde. Van die laatste wordt wel eens gezegd dat je een pot met goud aantreft als je het eind van

de wortels kunt bereiken. Zo diep graaien de lange dikke vingers van de plant in de bodem. Haagwinde woekert in mijn volkstuin door de klimroos en in de frambozenstruiken. Kweekgras is er niet uit te roeien aangezien elke millimeter wortel zich weer gulzig uitbreidt. Afgelopen zomer en herfst ben ik meer tijd kwijt geweest aan het verwijderen van dit gras dan dat ik er leuke dingen deed. In de herfst besloten dan ook meerdere moedeloze tuinders de huur van hun lapje grond op te zeggen. En dan hebben we het nog niet eens over de naaktslakkenplaag van bijbelse proporties die dit jaar waardoor alles wat gezaaid of gepoot was in de kiem gesmoord werd en er nauwelijks iets te oogsten viel. Aangezien een naaktslak voor ongeveer 80% uit water bestaat, zou een ouderwetse winter met een flinke vorstperiode helpen het probleem op te lossen, maar wat zijn winters nog in deze tijd, ze zouden de naam niet eens meer moeten hebben. Op dit moment wacht ons weer de winter. Poes en ik houden daar niet van en ik kan niet wach-

ten tot er weer kleur en fleur in de natuur terug komt. Bovendien zijn we beiden verschrikkelijke koukleumen. Poes wil almaar op schoot en ik zit 's avonds met een dekentje over mijn benen in oude jaargangen van tuintijdschriften te kijken en weer plannen te maken hoe ik het allemaal volgend jaar wil gaan doen. Eerst nog maar even de decembermaand doorkomen, januari lijkt alweer wat minder erg want dan begint het licht weer aan de terugkeer. De columnist Ephimenco schreef het eens zo treffend op: 'December is de ergste maand van het jaar, wat zou ervan overblijven zonder kerst en sinterklaas. De tuinstoelen zijn voortdurend nat en werkloos, terwijl depressies en zwaarmoedigheid door de tochtige kieren van ramen en deuren proberen binnen te sluipen.' Ik weet het, ik ben soms een zwartkijker voor wat het huidige seizoen betreft maar ik wijd dat aan een mogelijk vorig leven toen ik vast in een tropisch deel van onze aardbol leefde, de overgang is te groot. Op naar het voorjaar, liefst zo snel mogelijk!